

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny – Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Przemysław Grochowski (spr.)

Sędziowie : Sędzia Sądu Okręgowego Iwona Tchórzewska

Sędzia Sądu Rejonowego Katarzyna Makarzec (delegowana)

Protokolant : Starszy sekretarz sądowy Jolanta Jaworska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 marca 2015 roku w Lublinie

sprawy z powództwa G. D.

przeciwko (...)Kasie (...) w L.

o 499 złotych z odsetkami ustawowymi

na skutek apelacji powódki G. D. od wyroku z dnia 31 października 2014 roku w sprawie I C 447/14 Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie

I. oddała apelację;

II. zasądza od powódki G. D. na rzecz pozwanej (...) Kasy (...)w L.

kwotę 60 (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 35/15

UZASADNIENIE

Powództwo dotyczyło zasądzenia na rzecz powódki G. D. od pozwanego (...) Kasa (...) w L. kwoty 499 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 maja 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu nienależnego świadczenia obejmującego części prowizji zapłaconej w związku z zawarciem umowy kredytowej w związku z przekształceniem wynikającego z niej kredytu w kredyt darmowy. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 czerwca 2014 roku, Sąd Rejonowy nakazał pozwanej (...) Kasie (...) w L., aby zapłacił powódce G. D. kwotę 499 złotych wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 13 % w stosunku rocznym od dnia 27 maja 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 85 złotych tytuł zwrotu kosztów postępowania. W dniu 29 lipca 2014 roku, pozwana (...) w L., złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 czerwca 2014 roku, w którym powyższy nakaz zapłaty zaskarżyła w całości oraz wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztowi zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 31 października 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie oddalił powództwo G. D. przeciwko Spółdzielczej (...) w L. (pkt I) oraz zasądził od powódki G. D. na rzecz Spółdzielczej (...) C. w L. kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wskazując jako przesłanki swojego rozstrzygnięcia następujące ustalenia i rozważania : w dniu 18 sierpnia 2011 roku G. D. zawarła ze (...) Kasą (...)z siedzibą w L. umowę pożyczki nr (...), z

przeznaczeniem na cele mieszkaniowe, w wysokości 25.000 zł. Umowę zawarto na okres od dnia 19 sierpnia 2011 roku do dnia 19 sierpnia 2016 roku. Postanowienie w § 10 przedmiotowej umowy stanowi, iż pożyczkobiorca może dokonać wcześniejszej spłaty pożyczki przed terminem określonym w umowie, z zastrzeżeniem § 45 ust. 2 Regulaminu. W takim przypadku pożyczkobiorca nie jest zobowiązany do zapłaty oprocentowania za okres po spłacie pożyczki. (...) Zgodnie z § 45 ust. 2 Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek (...) Kasy (...), w przypadku spłaty pożyczki przed terminem płatności określonym w umowie kredytobiorca jest obowiązany poinformować (...) o zamiarze wcześniejszej spłaty kredytu najpóźniej w terminie trzech dni przed jej dokonaniem. wraz z zawarciem umowy powódce został wydany przedmiotowy regulamin. Powódka podpisując umowę potwierdziła zgodnie z punktem 29 umowy, że otrzymała przedmiotowy regulamin, zapoznała się z jego treścią oraz zobowiązuje się do jego stosowania. Pismami z dnia 13 maja 2014 roku G. D. złożyła wobec (...) Kasy (...) w L., oświadczenie o przekształceniu pożyczki na cele mieszkaniowe numer (...) z dnia 18 sierpnia 2011 roku, w kredyt darmowy, a także, za pośrednictwem reprezentującego ją profesjonalnego pełnomocnika, wezwała kredytodawcę do zwrotu kosztów pożyczki w związku z przekształceniem pożyczki w kredyt darmowy. W odpowiedzi z dnia 23 maja 2014 roku, (...) Kasa (...), uznała oświadczenie złożone przez G. D. o przekształceniu zawartej umowy pożyczki za nieskuteczne.

Jak to stwierdził Sąd Rejonowy, dla oceny prawnej umowy kredytowej zawartej między stronami stosować należało przepisy nieobowiązującej obecnie już ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001 r., nr 100, późn. 1081) zwanej dalej „ustawą”, jako, że ustawa obowiązywała w dacie zawarcia umowy przez strony, natomiast art. 66 ust 1 „nowej” stawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim nakazuje do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosować przepisy dotychczasowe. Przepis że art. 8 ust 1 ustawy przyznawał konsumentowi uprawnienie do spłaty kredytu przed terminem określonym w umowie. Termin dokonania spłaty kredytu powinien odpowiadać terminom wnoszenia rat określonym w umowie. Uprawnienie do przedterminowej spłaty kredytu jest rozwiązaniem bardzo korzystnym dla konsumenta, bowiem w przypadku spłaty przed terminem kredytu oprocentowanego - nie jest on zobowiązany do zapłaty oprocentowania za okres po spłacie kredytu, natomiast w przypadku kredytu nieoprocentowanego - konsument ma prawo do zmniejszenia zapłaconych kredytodawcy prowizji i opłat proporcjonalnie do okresu, o który skrócono czas korzystania z kredytu (art. 8 ust 2. ustawy). Chcąc skorzystać z tegoż uprawnienia konsument winien zawiadomić kredytodawcę o zamiarze wcześniejszej spłaty najpóźniej na 3 dni przed jej dokonaniem (art. 8 ust 1a ustawy). Aby ułatwić konsumentom korzystanie z tegoż uprawnienia ustawodawca art. 4 ust 2 pkt 10 ustawy przewiduje jako niezbędny element umowy o kredyt konsumencki informację o uprawnieniu i skutkach przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta. W orzecznictwie i w doktrynie dominuje przy tym stanowisko, iż informacja ta winna zostać zawarta w treści samej umowy sensu stricto, zatem w ramach dokumentu stanowiącego umowę. Odesłanie w umowie w tymże zakresie do postanowień regulaminu nie spełnia wymogów art. 4 ustawy i stanowi jego naruszenie. Uchybienie przez kredytodawcę obowiązkowi zawarcia w umowie tegoż postanowienia rodzi po stronie konsumenta uprawnienie do jednostronnej niezwykle korzystnej zmiany warunków umowy kredytowej. Zgodnie z treścią art. 15 ust 1 ustawy w przypadku naruszenia przez kredytodawcę postanowień art. 4-7 treść zawartej umowy o kredyt konsumencki ulega zmianie w ten sposób, że konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, obowiązany jest do zwrotu kredytu bez oprocentowania i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy, za wyjątkiem przewidzianych w umowie kosztów ustanowienia zabezpieczenia i ubezpieczenia kredytu, w terminie i w sposób ustalony w umowie. Przepis ten stanowi dotkliwą sankcję dla kredytodawcy za naruszenie postanowień art. 4-7, pozbawiając go korzyści osiąganych zwykle z tytułu udzielania kredytów. Sankcja ma wymóg na instytucjach kredytowych przestrzeganie przepisów ustawy. Mimo, iż ustawa zawiera wiele przepisów o charakterze ochronnym wobec konsumentów, to jednak kategoryczne brzmienie art. 15 ustawy ogranicza jego stosowanie jedynie do przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 4-7 ustawy. Wyjątkowy charakter przepisu nakazuje natomiast jego ścisłą wykładnię.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że w zaistniałym stanie brak było podstaw do uznania, iż powódce przysługiwało uprawnienie do dokonania jednostronnej zmiany zawartej umowy kredytowej na tzw. „kredyt darmowy” w rozumieniu art. 15 ustawy. Wbrew twierdzeniom powódki, pozwany zawierając z nią umowę o kredytowanie nie naruszył art. 4 ust 2 pkt 10 ustawy. W § 10 umowy zawartej między stronami zawarte zostało postanowienie, że pożyczkobiorca może dokonać wcześniejszej spłaty pożyczki

przed terminem określonym w umowie(...). W takim przypadku pożyczkobiorca nie jest zobowiązany do zapłaty oprocentowania za okres po spłacie pożyczki. (...). § 10 umowy zawierał zatem konieczne w świetle art. 4 ust 2 pkt 10 ustawy informacje o istnieniu uprawnienia kredytobiorcy do wcześniejszej spłaty pożyczki oraz o jego skutkach, w postaci braku obowiązku zapłaty oprocentowania za okres po spłacie pożyczki. Okoliczność, że § 10 umowy nie zawierał informacji o przewidzianym w art. 8 ust 1a ustawy obowiązku pożyczkobiorcy do poinformowania kredytodawcy najpóźniej w terminie 3 dni przed dniem przedterminowej spłaty o zamiarze jej dokonania odsyłając w tym zakresie do postanowień regulaminu nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy. Informacja ta nie dotyczy bowiem istnienia uprawnienia przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta, ani też skutków realizacji tegoż uprawnienia, lecz określa sposób jego realizacji. Art. 4 ust 2 pkt. 10 nie przewiduje natomiast obowiązku kredytodawcy poinformowania konsumenta o sposobie realizacji uprawnienia do przedterminowej spłaty. Gdyby ustawodawca chciał objąć obowiązkiem informacyjnym kredytodawcy, objętym zakresem art. 15 ustawy również informacje co do sposobu realizacji uprawnienia konsumenta do przedterminowej spłaty kredytu, uczyniłby to wyraźnie tak jak to zrobił w art. 4 ust 2 pkt 1 1 ustawy przewidującym obowiązek zawarcia w umowie informacji o terminie, sposobie i skutkach wykonania uprawnienia do odstąpienia od umowy przez konsumenta, o którym mowa w art. 11. Ponadto art. 8 ust 1 a regulujący sposób realizacji uprawnienia do przedterminowej spłaty kredytu nie został przez ustawodawcę objęty zakresem zastosowania art. 15 ustawy, który ma zastosowanie jedynie w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 4-7 ustawy natomiast wyjątkowy charakter art. 15 ustawy nakazuje jego ścisłą wykładnię.

Sąd zważył na argumenty strony powodowej w zakresie, w jakim wskazuje ona na poglądy przedstawicieli doktryny wskazujące na celowość objęcia zakresem stosowania art. 15 również naruszenia przez kredytodawcę art. 8 ust 1 a ustawy, jak również obawy, co do zagrożeń, jakie może nieść ze sobą brak pouczenia konsumenta o obowiązku uprzedzenia kredytodawcy o zamiarze przedterminowej spłaty kredytu. Jednakże w ocenie Sądu argumenty te należało potraktować jako postulaty de lege ferenda, gdyż na gruncie ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001 r., nr 100, póź. 1081) wykładnia rozszerzająca zakres zastosowania art. 15 ustawy również na inne przepisy poza art. 4-7 ustawy, czy też przyjmująca, iż w ramach art. 4 ust 2 pkt 10 umowa kredytowa winna zawierać pouczenie o treści art. 8 ust 1a ustawy, byłaby wykładnią contra legem. Problem prawny, wynikły w niniejszej sprawie wynika z faktu, iż ust 1 a ustawy został dodany do art. 8 w trakcie obowiązywania ustawy na mocy ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o zmianie ustawy o kredycie konsumenckim. W pierwotnej wersji ustawy nie był przewidziany obowiązek konsumenta uprzedzenia kredytodawcy o zamiarze przedterminowej spłaty kredytu, toteż informowanie konsumenta o sposobie realizacji uprawnienia do przedterminowej spłaty było bezprzedmiotowe. Przedmiotowa nowelizacja określając, wymogi, co do sposobu realizacji uprawnienia do przedterminowej spłaty kredytu nie zmieniła jednak treści art. 4 ust 2 pkt 10 ustawy poprzez zawarcie w umowie kredytowej obowiązku poinformowania konsumenta również o sposobie realizacji uprawnienia do przedterminowej spłaty kredytu. Kwestia ta była przedmiotem krytyki przez przedstawicieli doktryny. Wydaje się jednak, iż kwestia tą nie może zostać rozwiązana w drodze wykładni rozszerzającej art. 4 ust 2 pkt. 10 ustawy, gdyż oznaczałoby to również rozszerzenie poprzez wykładnię stosowania sankcji, przewidzianej w art. 15 ustawy. W ocenie Sądu z uwagi na wyjątkowy na gruncie prawa prywatnego sankcyjny charakter art. 15 ustawy, pozostawić należy ustawodawcy. Wobec okoliczności, iż pozwany zawierając umowę z powódką wbrew jej twierdzeniom nie naruszył art. 4 ust 2 pkt 10 ustawy po stronie powódki nie powstało uprawnienie, do jednostronnej zmiany warunków umowy kredytowej na kredyt darmowy. W takim stanie rzeczy roszczenie powódki o zwrot kosztów pożyczki poniesionych na rzecz kredytodawcy nie znajduje usprawiedliwienia, co prowadzić musi do oddalenia powództwa. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, Sąd oparł na art. 98 w zw. z art. 108 k.p.c., uznając na powódce, jako na stronie, która przegrała spór sądowy cięży obowiązek zwrotu pozwany kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W apelacji od tego wyroku powódka zaskarżyła go w całości i wniosła o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa wraz z kosztami procesu za obie instancje, ewentualnie o jego uchylenie powódki i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zarzucając :

1/ naruszenie art. 4 ust 2 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż informacja o sposobie realizacji uprawnienia do przedterminowej spłaty kredytu nie stanowi informacji o prawie

do przedterminowej spłaty, a tym samym nie powinna być zawarta w umowie w ramach realizacji obowiązków informacyjnych określonych w art 4 ust 2 pkt 10 u.k.k.;

2/ brak wszechstronnego rozważenia sprawy poprzez całkowite pominięcie zarzutów powoda dotyczących naruszenia art 4 ust 2 pkt 10 u.k.k. polegającego na braku zawarcia informacji o skutkach przedterminowej spłaty kredytu w postaci informacji o braku prowizji za wcześniejszą spłatę oraz obowiązku rozliczenia się z kredytobiorcą w terminie 14 dni;

3/ naruszenie art. 15 ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 roku poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy umowa pożyczki narusza art 4 ust 2 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim w związku z czym podlega sankcji kredytu darmowego;

4/ błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że regulamin został wydany powódce przy zawarciu umowy, podczas gdy taka konstatacja jest sprzeczna ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

W odpowiedzi na apelację, pozwana wniosła o oddalenie apelacji powoda jako bezzasadnej oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Zarzuty podniesione w apelacji nie prowadziły do podważenia zasadności zaskarżonego wyroku oraz uwzględnienia zawartych w jej treści wniosków.

Sąd pierwszej instancji, w ocenie Sądu Okręgowego, dokonał właściwych ustaleń faktycznych i prawnych i po wszechstronnej analizie wyciągnął wnioski skutkujące właściwym rozstrzygnięciem. Apelacja strony powodowej jest jedynie polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, a skarżąca próbuje przedstawić dowolną interpretację stanu faktycznego i prawnego, podważając i zniekształcając ustalenia Sądu poczynione w oparciu o zebrany materiał dowodowy.

Przede wszystkim, w niniejszej sprawie nie zachodzą podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Zgodnie z treścią art. 386 § 2 i 4 k.p.c. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Żadna z tych przesłanek nie istnieje w przedmiotowej sprawie, a powód nie zgłosił żadnych skutecznych zarzutów, które mogłyby skutkować uchyleniem wyroku.

W rozpoznawanej sprawie nie zachodzą również jakiegokolwiek przesłanki do zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji i uwzględnienia apelacji G. D..

Sąd Rejonowy, dokonując oceny zgromadzonego w sprawie niniejszej materiału dowodowego, sprostował wymogom wskazanym w art. 233 § 1 k.p.c. Oceniał całość materiału dowodowego w sposób wszechstronny, bezstronny i racjonalny, kierując się swoimi przekonaniem, wiedzą, doświadczeniem życiowym, z uwzględnieniem wymogów prawa procesowego oraz reguł logicznego myślenia. Wskazał, na podstawie jakich dowodów poczynił ustalenia faktyczne, uznając je za wiarygodne. Argumentacja Sądu pierwszej instancji jest przekonująca i w żadnym wypadku nie można jej przypisać dowolności czy braku logiki.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut apelującego naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 4 ust 2 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim i w konsekwencji błędne uznanie, iż informacja o sposobie realizacji uprawnienia do przedterminowej spłaty kredytu nie stanowi informacji o prawie do przedterminowej spłaty. Art. 4 ust 2 ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2001. 100.1081) jasno wskazuje, że umowa o kredyt konsumencki powinna zawierać wszystkie ściśle określone w tym przepisie konkretne postanowienia. Nadaje to analizowanemu przepisowi charakter normatywny obligatoryjnego nakazu zamieszczenia w umowie wszystkich istotnych postanowień umownych, które

z woli ustawodawcy gwarantują konsumentowi prawo do wiedzy o zakresie jego praw i obowiązków określonych bezpośrednio w dokumencie umowy kredytowej, co uzyskuje się zarówno przez łatwość bezpośredniego dostępu do istotnych informacji kredytowych, jak i możliwość ich porównania na etapie kontraktowania z konkurencyjnymi ofertami innych kredytodawców.

Zgodnie z treścią art. 4 ust 2 pkt 10 cytowanej ustawy, umowa o kredyt konsumencki powinna zawierać między innymi informację o uprawnieniu i skutkach przedterminowej spłaty kredytu przez konsumenta. Analiza akt przedmiotowej sprawy, jak również umowy o kredyt konsumencki nr (...) zawartej w dniu 18 sierpnia 2011 roku przez G. D. prowadzi do wniosku, że pozwany zawierając z powódką powyższą umowę nie naruszył postanowień art. 4 ust 2 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim. W § 10 umowy z dnia 18 sierpnia 2011 roku jasno wskazano, że pożyczkobiorca może dokonać wcześniejszej spłaty pożyczki przed terminem określonym w umowie z zastrzeżeniem § 45 ust. 2 Regulaminu udzielania pożyczek i kredytów (...). Natomiast § 45 ust. 2 Regulaminu określa dokładnie warunki i obowiązki dotyczące wcześniejszej spłaty kredytu przez kredytobiorcę.

W ocenie Sądu Okręgowego, zarówno informacja dotycząca niezbędnych i koniecznych czynności do realizacji prawa powódki do wcześniejszej spłaty kredytu, jak też skutki dokonania przedterminowej spłaty („Pożyczkobiorca nie jest zobowiązany do zapłaty oprocentowania za okres po spłacie pożyczki”) zostały wskazane w sposób wystarczająco wyczerpujący oraz jasny, precyzyjny i jednoznaczny w § 10 przedmiotowej umowy z dnia 18 sierpnia 2011 roku. Przy tym § 10 tej umowy odsyła wprawdzie do unormowań i warunków dotyczących przedterminowej spłaty kredytu zawartych w § 45 Regulaminu, gdzie zamieszczono wyłącznie normatywną treść art. 8 ustawy o kredycie konsumenckim, gdzie, poza przywilejem przytoczonym już w §10 umowy, wskazany został tryb jego realizacji

Powyższe jasno wskazuje, iż umowa o kredyt konsumencki zawarta przez G. D. w dniu 18 sierpnia 2011 roku zawierała niezbędne informacje w przedmiocie możliwości przedterminowej spłaty kredytu, a zatem nie była ona sprzeczna z art. 4 ust 2. pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 roku, co w konsekwencji doprowadziło do nieuwzględnienia tego zarzutu strony apelującej.

Jaki chybiony należało również ocenić zarzut apelującej, iż w umowie z dnia 18 sierpnia 2011 roku nie zawarto informacji o skutkach przedterminowej spłaty kredytu w postaci informacji o braku prowizji za wcześniejszą spłatę oraz obowiązku rozliczenia się z kredytobiorcą w terminie 14 dni, tj. informacji wskazanych w art. 8 ustawy o kredycie konsumenckim. Art. 8 ustawy przewiduje możliwość spłaty kredytu przed terminem określonym w umowie oraz wskazuje niezbędne czynności i skutki przedterminowej spłaty kredytu. Rację ma Sąd Rejonowy twierdząc, że bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej jest podnoszona przez stronę powodową zarówno przed Sądem pierwszej instancji jak też Sądem Odwoławczym okoliczność, iż § 10 umowy z dnia 18 sierpnia 2011 roku nie zawierał informacji wskazanych w art. 8 ustawy. Jak wskazano wcześniej, informacja dotycząca możliwości przedterminowej spłaty kredytu została zawarta w § 10 umowy z dnia 18 sierpnia 2011 roku oraz w § 45 regulaminu. W § 45 Regulaminu wyjaśniono skutki przedterminowej spłaty kredytu, jak również podano informację w przedmiocie prowizji za wcześniejszą spłatę oraz informację o obowiązku rozliczenia się z kredytobiorcą w terminie 14 dni. Wskazać bowiem należy, iż § 10 umowy jasno i precyzyjnie wskazuje, iż powódka została poinformowana o istnieniu uprawnienia do przedterminowej spłaty kredytu oraz o skutkach tej spłaty, a informację dotyczące sposobu realizacji tego uprawnienia nie stanowiły elementu obligatoryjnego umowy, a zawarte zostały w sposób wyczerpujący w § 45 dołączonego do przedmiotowej umowy. Skoro zatem powódka miała możliwość powzięcia stosownych informacji dotyczących możliwości i warunków przedterminowej spłaty kredytu, to nie zachodziły podstawy do uwzględnienia zarzutu nierzetelnego poinformowania jej o tej możliwości i jej warunkach.

W ocenie Sądu nie ma racji skarżąca twierdząc, iż w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia art. 15 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez jego niezastosowanie. Zgodnie z art. 15 ustawy w przypadku naruszenia przez kredytodawcę postanowień art. 4-7 ustawy, treść zawartej umowy o kredyt konsumencki ulega zmianie i w konsekwencji kredyt przekształca się w kredyt darmowy (bez oprocentowania i innych kosztów należnych kredytodawcy). Jak wyjaśniono powyżej, przedmiotowa umowa o kredyt z dnia 18 sierpnia 2011 roku nie naruszała

postanowień zawartych w art. 4-7 ustawy o kredycie konsumenckim, a więc nie zachodziła podstawa do zastosowania art. 15 ustawy i przekształcenia przedmiotowego kredytu w kredyt darmowy.

Nie ma racji skarżąca twierdząc, że Sąd pierwszej instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych i w konsekwencji błędnie uznał, że regulamin został wydany powódce. Z analizy akt sprawy wynika, iż przedmiotowy Regulamin udzielania kredytów i pożyczek (...) Kasy (...) został wydany powódce wraz z umową z dnia 18 sierpnia 2011 roku. § 29 przedmiotowej umowy mówi, że „Pożyczkobiorca oświadcza, że przez zawarciem niniejszej umowy został mu doręczony wzorzec umowy (Regulamin (...) oraz wzór umowy pożyczki), pod § 29 umowy widnieje podpis powódki co jednoznacznie wskazuje, iż zapoznała się ona z jego treścią i pokwitowała odbiór Regulaminu. Podkreślić należy, iż zarówno w pozwie jak też w trakcie toczącego się postępowania powódka nie kwestionowała prawdziwości swoich podpisów na każdej ze stron umowy.

W ocenie Sądu Okręgowego, powódka nie udowodniła, iż pozwany nie wydał jej wraz z umową Regulaminu. W trakcie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, zeznania świadków strony powodowej jednogłośnie potwierdzały wersję powódki, iż nie otrzymała Regulaminu. Jednakże, jak słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji, zeznania te nie zasługiwały na obdarzenie ich walorem wiarygodności, bowiem świadkami strony powodowej były osoby z nią spokrewnione, poręczyciele jej kredytu, którzy mieli interes w pozytywnym rozstrzygnięciu niniejszej sprawy. Z drugiej zaś strony, z zeznań pracowników pozwanego wynika, że „każdy kredytobiorca otrzymuje wraz z umową harmonogram spłat, regulamin udzielanych kredytów i pożyczek (...) wszyscy kredytobiorcy otrzymują regulamin, zatem musiała go dostać powódka”. Nadto pracownicy pozwanego informują kredytobiorców o możliwości wcześniejszej spłaty kredytu” (k. 84). O wydaniu powódce regulaminu świadczą również zeznania drugiego pracownika pozwanego, który wyjaśnił, że „klientom wydawany jest zawsze regulamin jako załącznik do umowy. My zawsze standardowo wydajemy regulamin, nie ma powodu by jakiś klient nie otrzymał regulaminu. Odbiór regulaminu kwituje się na umowie. W stosunku do mnie powódka nie zwracała się, że nie wydałam jej regulaminu.” (k. 84v). Powyższe zeznania mogą również zostać obarczone zarzutem stronniczości z uwagi na okoliczność, iż świadkami byli pracownicy pozwanego. Niemniej jednak, jak wynika z zeznań powódki, które są wiarygodne, logiczne i spójne, powódka nie zapoznała się w sposób dokładny z treścią przedmiotowej umowy, czego potwierdzeniem są jej zeznania, w których sama stwierdza, że „czytałam tę umowę, ale bardzo krótko (...), ja jedynie przejrzałam umowę (...) nie zauważyłam, że jest zapis że otrzymałam regulamin” (k. 82v). Powyższe wskazuje jedynie, że powódka nie zapoznała się z treścią umowy w sposób dokładny, jednakże nie może być dowodem na to, iż kredytodawca nie wydał jej Regulaminu.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd Odwoławczy uznał, że G. D. nie udowodniła, że wraz z umową strona pozwana nie wydała jej Regulaminu.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania apelacyjnego orzekł, zważywszy na jego wynik, w oparciu o art.98§1 kpc, zaś należność z tego tytułu objęła, w myśl art.98§3 kpc w zw.z art.99 kpc, wynagrodzenie radcy prawnego (§ 6 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych).